סה: הכותים אין להם פרק תשיעי נזיר

עין משפט נר מצוה

מג א מיי׳ פ״ט מהל׳ טומאת מת הל״ב:
מה ב מיי׳ שם הל״ג:
מעשה הל״ה:
מו ג מיי׳ שם הל״ו:
מז ד מיי׳ שם פ״ב הל״ו ופ״ג הל״ב:
מח ה מיי׳ שם הל״ט:
מט ו מיי׳ פ״ב מהל׳ מחוסרי כפרה הל״ב ופ״ג הל״ב:
נ ז מיי׳ שם הל״ח:
נא ח מיי׳ שם הל״ט:
נב ט מיי׳ פ״ד מהל׳ רוצח ושמירת נפש הל״ח:

הגהות התוספות

1. ד״ה כדק וכדק כדק ומצא. 2. ד״ה הכותים וישתורים. 3. ד״ה אם לא. 4. תימה דלמאי נפקא. ד״ה מי אם כדק למאי מן שרותים ולא מצא, מי אמרי׳ בר׳. 5. (מצנה ה). 6. ד״ה לתוקמיה. 7. ד״ה דרך יהודה. 8. ד״ה מחלק. 9. ד״ה ומאי על כתף. 10. תימה מהרמה מלה מיותר. 11. תימה למאי נפקא ליה ד״ה לו.

פי׳ הרא״ש

זכות הוודיי את הוודאי דבר דוע שאינו מן המת וגם אינו טומא מצטרפין לרוב בניינו ומניינו. ולדיבוק זקב עצמות ולמלא תורה קב. כגון שנקבר המת עדום ארון של שיש ונפתח הארון ותחתיו ויצא מרקבותו דרך שחת השער שתחת הארון ותחתיו הוא ספק אם מעשר ארון הוא או מרקיבות זכות והנמצא בתוך הארון וא ודאי ומצורף בולו יחד מלא תורה: אמר רבא ברב סנה ובדק ופנה בדק ואשכח. דין נמצא קבר א׳ ופנהו שם ולא הוה יודע שהיה ם קבר א׳ ושדב בדק ומצא חר ופנהו משם ושדב מצא בר ג׳ לא האי מפני גבי הגך ין יכול לפנות הנ׳ מכאן כי דברו הדבר (שאינן) [שאין] וכות קברות: ולא הנך תרי נבי האי חד. גם לא חייבוהו כמים לחזור הנ׳ למקומם ין שבשעה שפינם משם א היה יודע שהיה שכותה ברות. אימא דאמרי כיון נתנה רשות לפנות מפני זהן פי׳ שברשות פינם כל זן שלא מצא הנ׳ מפנה גם ני משם: ולישיורהו שכותה ברות. השותא מיהא איגליא לתא דהויא שכונת קברות ימה יפנה הנ׳: אמר ר״ל לא מצאו. א״י בעלילה עשת בסברא קטנה שהרי ין ישראל בשום כהנים שי הרות ההכא נמי כיון ברושלי פינם הבי התירו צנות גם הנ׳ ולא דמי לקבר דוע דאסור לפנותו דאין ן יודעיה ודאית: בדק כ׳ שה ולא מצא. בתוך כ׳ שום ך מי אמרי׳ לא בדק שפיר ריך עוד לבדוק עד קרקע נזלה: אפר רב ששת ה״ד כותא קברות. אין לומא ג׳ הראשונים שמצא ין צריך לבדוק עוד. וקי״ל פ׳ ט״ו דאהלות בהר הך שנה הגן הבדוק בדרך אמה ניח אפה עד שהוא מגיע ל לע או לקרקע בתולה. מא מתחלה צריך לבדוק קרקע בתולה. ועוד דלשון ז שכרי קברות לא משמע כ אי מי עוד מפי בדק כ׳ שה ולא מצא מהו שהצריכו ל דוק עוד כ׳ אמה מרווח א זת מי אמרי׳ כיון דלא א ומה מהאי גיסא. אידך ג זא נמי ליכא או דלמא

אמר רבא בדק[1] ומצא גם השני ופנה: בדק ומצא עוד ומצא ג׳: לא [והאין] מפני גבי ג׳. לתיגלגי מילתא שנמתכוין קבורתו כדי (לא) ליטמא [שם]: ולא הני תרי מפנה לגבי חד. פ״ל שיפנה שניים ויחזיר[2] לגבי חד אלא השלישי למקום שהיה בו קבר ואית דלקברות הכת ומשרי להו שכונת קברות פי׳ שיהיה כותי מצוי ולהלן עשרים מהי: **איבא** דאמרי בין שניתן רשות לשנות. שכבר פינה קודם שידע שנמצא שם לף השלישי מפנה למקום שירצה דכאחד לף נתקן שכונת קברות ונקרא קבר שם[3] הלכה היא ושמא כל זה מן ההלכה: ולישמיענו שכונת קברות ומשני אמר ר״ש בן לקיש עלה מצאו ומיהכו כל ד״א ומין למחזיק טומאה ולהמטיר:

ברדק מב׳ אמה **ולא מצא** מאי. ללאחד[4] מן הרחוקות מי אמרי׳ כי היכי דלרות זה לף מצא לף יהא זה זקוק לבדוק למעלה הרחוקות מדכרות זו ליכא מי לף:

אמר רב משרשיא שכונת קברות. כלומר שכונת קברות של אלמה שנמצאו כבר ים לו אבל לף יעכרך יותר לבדוק מאי שעמא עלה מצאו ומיהכו לת ד״א אית דמפרשי בדק ולא מצא מאי מהו שיהא ספק[5] לחפות בעומק עד שיגיע למקום שלמטה: **כל** ספק נגעים בתחילה **עד שלא** נזקק **לטומאה** טהור. דלומקמיה מחזקינן ומסתמא נגעים (פ״ה מ״ד) מפרכ כילד שיש אצלו אבל כהן זה בהרת כגרים וזה כהרת כסלע לקוף שכוע זה כסלע וזה כסלע ואינו יודע [איזה מהן] פשה טהור: משנזקק לטומאה. המס[5] מפרכ כילד שיש אצלו אבל כהן זה כסלע וזה כגרים לקוף שכוע זה כסלע ועוד וזה [כסלע] ועוד טמאין לקוף זה וזה כסלע ואינו יודע איזה מהם פשה טמא שניהם טמאים עד[6] שיחזיק לשניהם להיות כגרים דכל חד מהן כסלע בחזקת טומאה:

מנא הני מ״מ. דעד שלא נזקק לטומאה ספק נגעים להקל אמר קרא לטהרו (לומר) הואיל דפתח הכתוב בטהרה ממילה: **אי** הכי אפ׳ משנזקק לטומאה נמי. דהא לף אינטריך קרא לעד שלא נזקק לטומאה ספק לטמא[7] (הוצ׳ מהרי״ט) אבל לף לטהר[8]